

PENNY

Byl to velký den. Penny čekala, že bude smutná. Měl by to být takový hořkosladký pocit, ne? Opustit domov a jít na kolej je přece významná věc. Zamrkala, jestli jí neskane nějaká slza. Kdepak. Kolej jí připadala neskutečná, v podstatě nedosažitelná, jako když potřebujete kýchnout a nejde to, nebo nemůžete najít místo, kde vás to svědí. Dokonce i přihlášení probíhalo tak, jako kdyby se dělo někomu jinému. Nedokázala si představit, že vyplnění formulářů a sepsání kompozice bude mít nějaké důsledky. Přihlásila se jen na jedno místo – na Texaskou univerzitu v Austinu – a dostala se tam. Řádně. Z prvních deseti procent její texaské střední se tam dostali všichni.

Vedle postele zazvonil její nový mobil. Byl to Mark.

*Hodně štěstí, baby!
Napiš, až tam budeš!*

Otočila se na záda a usmála se. Přemýšlela, co odpoví. Displej mobilu se nádherně leskl. Božínku, ten mobil byl nádherný. Růžovo zlatý v černém gumovém pouzdře s nápisem *Cokoli, cokoli, cokoli*. Nic tak krásného ještě neměla. Tričkem otřela drobnou šmouhu. Byl příliš krásný, než aby ho mohla znesvětit lechtivými fotkami. Zvlášť když má rozlišení 2436 krát 1125 pixelů a 458 ppi. Penny poslala běžného smajlíka.

Sešla dolů. Zatímco stěny Pennyina pokoje byly holé, zbytek Celestina domu, stejně jako palubní deska auta a pracovní stůl v kanceláři, byly plné upomínkových cetek.

Podle Penny nevypadala její matka příliš jako matka, a už vůbec ne jako asijská matka. Nebylo to jen tím, že se oblékala jako módní bloggerka a byla mladší než ostatní matky. Celeste nekontrolovala Penny úkoly ani netrvala na tom, aby hrála na klavír. No dobře, možná Pennyiny představy o asijské matce utvářely filmy, ale sama v životě mnoho Asiatů nepotkala. A už vůbec ne Korejců. Penny měla korejské jméno, ale byla to jen napodobenina. Bylo to jen „Penny“ – dokonce ani ne Penelope –, psalo se foneticky korejským písmem, takže vlastně ani nic neznamenovalo.

Když jí byly tři roky, navštívily její babičku v Soulu. Byla ale tak malá, že si z toho nic nepamatovala, a nikdy se tam už nevrátily. Celeste ale přesto měla v domě místo zasvěcené Koreji. Něco jako oltář. Měla tam malou korejskou vlajku, zarámovaný plakát olympijských her z roku 1988 a jejich maskota, papírového tygra. Také tam byl malá zalaminovaná fotografie popového zpěváka Raina v bílém obleku předtím, než nastoupil vojenskou službu. Když byla její kamarádka Angie u nich poprvé na návštěvě, ptala se, jestli to není její bratr.

Všude v domě byly spousty sněžících skleněných koulí, Eiffelovky v různých velikostech a zarámované reprodukce světového umění – dvakrát van Goghova *Hvězdná noc* (jednou na utěrce), Monetovy *Lekniny* a několik rozmazaných baletek od Degase. Penny tomu říkala „umění na ledničku“. Věci, které jste viděli tolikrát, že si snadno představíte, jak dělníci někde v Číně už obracejí oči v sloup nad tím, že to musejí vyrábět stále dokola.

Z celé té hromady věcí si Penny cenila jen jediného. Fotografie svých rodičů. Opatrně ji zabalila do trička a nacpala do batohu, aby si ji vzala s sebou do školy. Byla to jediná jejich fotografie, kterou měla, a zřejmě i jediná, která kdy existovala. Byla zdrojem padesáti procent informací, které o tátovi měla. Ostatní informace byly tyto:

1. Pennyina matka a její otec se kupodivu setkali na bowlingu při hromadném rande naslepo.
2. Měl rozkošný zadek (tak to říkala Celeste), protože na střední škole hrál baseball.
3. Byli nerozluční. Samozřejmě až do chvíle, kdy se rozešli.
4. Byl to také Korejec!
5. Jmenoval se Daniel Lee, a pokud Penny věděla, žil v Oregonu nebo v Oklahomě. Nebo to bylo Ohio. Každopádně to začínalo na O.
6. V těch třech státech žilo celkem tři sta patnáct Danielů Lee. Z nich někteří mohli být bílí. Nebo černí.

Na fotce jsou její rodiče na pláži u Port Aransasu. Jsou to ještě děti. Celeste se za ty roky viditelně nezměnila (Asiaté nemívají vrásky) kromě toho, že tehdy měla kulatější obličej, plnější tváře i rty. Sedí na černo-žluté plážové dece s obrázkem Batmana. Daniel má na hlavě kovbojský slamák, ale žádnou košili. Celeste má kšiltovku s nápisem Porn Star a jasně červené bikiny. Sedí se zkříženýma nohama, kření se zpod obrovských bílých slunečních brýlí a v ruce drží kelímek s ledovou tříští. Celeste tvrdí, že už tehdy musela mít těhotenské chutě, protože po černých malinách obvykle zvrací. Penny připadá nehorázně nespravedlivé, že její mamka měla v těhotenství tak ploché břicho, ale spravedlivé není ani to, že její černooký otec zmizel z města dva měsíce před jejím narozením.

„Byl to ten nejzábavnější chlapík, jakého jsem kdy potkala,“ řekla Celeste, když Penny rozbalila balíček ke svým devátým narozeninám. „Uměl pokládat ty nejlepší otázky.“ Penny se na něho hodně vyptávala. Chtěla vědět všechno (hlavně pokud se to týkalo jí). Jestli se na ni ptal, jestli má jinou rodinu, kde by měla bratry a sestry, se kterými by si mohla hrát, kdy ho uvidí. Penny ale poznala, že Celeste o něm nerada mluví. Uzavírala se, řekla, že ji bolí hlava, a odcházela do svého pokoje. Penny si proto otázky nechala pro sebe a už se nikdy nevyptávala. Fotografie schovávala v prádelníku.

Celeste popotahovala dole v kuchyni, stejně jako když šla Penny spát. Penny měla podezření, že to jenom hraje. Stejně jako youtuberky vzlykaly na silně upravených zpovědních videoblozích, dokázala Celeste vášnivě vykřikovat při semifinále pěveckých soutěží nebo při jakémkoli filmu, v němž se objevila zvířata. Penny by raději snědla hrst vlasů, než aby dala najevo své skutečné city. Nemluvě o tom, že si nebyla jistá, jestli by dokázala přestat, jakmile by s tím začala.

„Mami?“

Celeste vzhlédla od kapesníku, který žmoulala v rukou. Měla oteklé oči, jako kdyby *opravdu* plakala celou noc.

„Ahoj, děvče.“ Usmála se, ale vzápětí se znovu zhroutila. „Mohla bych, *prosím*, jet s tebou? Koupila bych ti oběd. Pomohla s výzdobou?“

„Oběd si umím koupit sama,“ opáčila Penny. „Navíc bys musela za mnou jet celou cestu ve svém autě a nazpátek jet sama. Já bych zase musela jet za tebou ve svém autě, abych věděla, že ses dostala v pořádku domů. To je bláznivý kolotoč.“

Celeste polkla. „Víš, že jsem netušila, že to bude tak těžké?“ Zdálo se, že ji to opravdu překvapilo. Celá se trásla jako vyžděšená čivava. Penny si povzdechla a objala ji. Bude jí chybět.

Zatraceně. Snad se nerozbrečím?

Pevně zavřela oči, aby se jí také nezalily slzami.

Kdepak.

„Víš, jsem na tebe hrdá,“ řekla Celeste, odtáhla se a srdnatě se usmála.

Penny se na ni zadívala. Připadala jí tak drobná. Dokonce vetchá. V tom odpoledním světle, džínách a sepraném tričku s nápisem *Slay Hunty* vypadala jako studentka prvního ročníku stejně jako Penny. Bylo smutné, že to mezi nimi neklapalo.

Když byla Penny na základní škole, držely spolu jako dva spiklenci. V době, kdy pro ni bylo největším dobrodružstvím dát si ke snídani kávu u Starbucks se slaným karamelem, si Penny myslala, jaké má štěstí, že je mamka její nejlepší kamarádkou. Mohla být dlouho vzhůru, líčit se, půjčovat si máminy šaty, barvit si

vlasý všemi barvami duhy. Život byla jedna nekonečná divoká dámská jízda. Na střední škole to Penny začala postupně vidět jinak. Už Celeste nepsala tisíc esemesek denně, aby jí odsouhlasila oblečení nebo poradila. Celeste a Penny se staly dokonalými protiklady. Celeste byla pyšná na svoji dobře vychovanou, pilnou dceru a učila ji, jak zfalšovat její podpis na dopisech ze školy, a dala jí vlastní kreditku pro „módní nouzi“. Podporovala ji, aby si v patnácti s odřenýma ušima udělala řidičák ne proto, že by to potřebovaly, ale protože si Celeste myslela, že Penny bude mnohem populárnější, když bude moci vozit své spolužáky. Čím víc se Celeste snažila, tím víc se Penny držela zpátky. Přinejmenším jí vadilo, že se Celeste v některé fázi rozhodla, že se Penny může vychovávat sama.

Penny vyšla na příjezdovou cestu s mamkou v závěsu. Otočila se a jednou rukou ji objala. Představovala si sama sebe jako příslušnici odchytové služby, která v bytě chytá kraju, a celou dobu se dívala Celeste do očí. Pak, bez náhlých pohybů, rychle otevřela dveře auta a vklouzla dovnitř.

Zapnula si pás a vyjela z příjezdovky vstříc svobodě. Trochu se bála jet na kolej sama. Podle příběhů na Instagramu by ji a její zabalené věci měl vézt táta v obrovské dodávce. Dohadovali by se, co si cestou pustí, ale nakonec by výběr nechal na ní, protože mu bude moc chybět. Při loučení by ji se staženým hrdlem vtiskl do ruky padesát dolarů, zamumlal něco ve smyslu, ať si to užije, a ona by hluboko v srdci věděla, jak ji má moc rád.

„Mám tě ráda!“ zakvílela Celeste a vytrhla Penny ze zamyšlení.

Penny stáhla okénko. „Taky tě mám ráda, mami. Pak zavolám. Určitě.“

Tentokrát se Penny už sevřelo srdce. Začalo ji svědit v nose. Byl to ten pocit těsně předtím, než vyhrknou slzy. Ve zpětném zrcátku viděla, jak se mamka zmenšuje a zmenšuje a zuřivě mává.

O hodinu a půl později vjela Penny na obloukovou příjezdovou cestu u Kincaidu.

„Proboha,“ zašeptala a s rukama přikovanými k volantů zírala na budovu. Kincaid byla jedna z nejstarších kolejí Texaské univerzity a vypadala příšerně. Penny uvažovala, jestli je ta ošklivost nějak cítit i uvnitř. S osmi patry a fasádou v modré a lososové barvě budova vypadala spíš jako hotel v Miami ze sedmdesátých let než jako kolej. Byla to ta nejpodřadnější část kampusu a z toho pohledu bolely oči. Křiklavé barvy jí připomínaly laciné, zvířátky potištěné pláště, které s oblibou nosili dětští onkologové. Ten zuřivý optimismus působil depresivně.

Kolem dodávek s obrovskými plastovými kontejnery, koši s prádlem a stojacími lampami se tísnili nervózní rodiče a prváci. Sotva Penny stáhla okénko, aby se rozhlédla, strčila jí dovnitř hlavu pihovatá brunetka, div se nesrazily nosy. Měla oči vykulené touhou pomoci, i kdyby to mělo Penny zabít.

„Jméno?“ vyhrkla dívka. Z jejího dechu na Penny zavanuly chipsy Fritos.

„Leeová. Penelope.“

„Hmm... Leeová?“ Jela prstem po papíru a pak na něj klepla. „Ha. Tady tě mám, drahoušku.“

Br. *Drahoušku*. Té pipině bylo sotva devatenáct.

Dívka sklouzla pohledem na Pennyinu rudou rtěnku. Penny ji s poznámkou „víc se směj!“ našla v kapse batohu. Celeste měla ve zvyku strkat mezi její věci kosmetiku nebo vystřižené články o prospěšnosti pozitivního myšlení. Zákeřné dárky, které zavněly kritikou.

„Mohla bys trochu couvnout, drahoušku?“ zavrkala Penny. „Nevím, kde končí můj obličej a začíná tvůj?“ Řekla to přesně tak, jak by čekala od ní, všechno zabalené do otázky.

Nějakým „drahouškováním“ si ji Chipsová Miss Texas rozhodně nemohla podmanit.

Dívka rychle zvedla hlavu.

„Božítku?“ pípala a blýskla vybělenými zuby. „Copak mě všichni ti rodiče neslyšeli? Křičela jsem celé hodiny?“ Znovu se zadívala

na Pennyinu rtěnku. „Počkej. Jsem celá vedle, jak je matná. Co je to?“

„Není skvělá?“ prohlásila nadšeně Penny a sáhla do batohu pro rtěnku. „Too Thot to Trot?“ četla z nálepky vespod. Kriste pane, měla pocit, že se při vyslovení jména líčidel posouvají ženská práva o několik desetiletí zpět.

„Jo! Já to věděla! Já mám moc ráda sady rtének Staxx? T-T-T-T jsou všude vyprodané, víd? Proč jsou dobré rtěnky vždycky jen v limitovaných edicích?“

„Jo, vážně?“ vyhrkla Penny, která neměla tušení, o čem mluví. „To je to nejhorší?“ Dívka souhlasně obrátila oči v sloup.

„Dobře, ty jsi tedy ve čtyři F,“ řekla a poklepávala nalakovanými nehty o podložku. „Výtahy jsou vzadu. Můžeš si vyložit, kdekoli uvidíš modrou značku. Aleeeeeeee...“

Položila na přístrojovou desku zalaminovanou červenou kartičku. „S tímhle můžeš dneska parkovat. Ale až budeš hotová, nezapomeň to vrátit na recepci.“

„Díky?“ opáčila Penny zvesela. „Zachránilas mi život?“

Dívka se rozzářila. „Já vím?“

Od předstíraného veselí bolely Penny tváře. Bylo opravdu pozoruhodné, že jí její pipinovský výraz a Celestina závislost na trendy make-upech můžou zajistit privilegia při parkování. Stačilo trochu tlachání, smíchu a vtipů, aby jí další dívka pomohla odnést věci do chodby. Pravidlem pro přátelství bylo dělat poprask. Zakrátko bude Penny stejně zbožňovaná jako Celeste. Buď si sice muset nechat provést lobotomii, aby to vydržela, ale možná to bude stát za to.

Když Penny otevřela dveře, všimla si následujícího: pokoj byl cítit osvěžovačem vzduchu a navrch plesnivým kobercem. Na to, že ho měla sdílet ještě s někým, byl nepříjemně malý. Navíc byl už obydlený černovlasou dívkou sedící na posteli u okna. A nebyla to její spolubydlící. Penny a Jude Langeová si během léta dvakrát psaly na Skypu, ale to nebyla tahle holka ve slunečních brýlích a širokém klobouku. Dívka ani nevzhledla od mobilu.

„Ahoj?“ řekla Penny a začala tahat své věci dovnitř.

Dívka beze slova pokračovala v psaní.

Penny si odkašlala.

Dívka si konečně sundala své obrovské oslnivé brýle a krátce pohlédla na Penny. Měla dokonalé obočí a hnědou semišovou vestu s třicet centimetrů dlouhými střapci.

„Kde je Jude?“ zeptala se tónem, který prozrazoval, že považuje Penny za něco jako uklízečku.

„Hm, nevím.“

Dívka obrátila oči v sloup a znovu se věnovala svému telefonu.

Penny se na ni zadívala a znovu litovala, že nedokáže někoho zpopelnit nenávisným pohledem.

Možné reakce na možnou vetřelkyni, která je možná maniak a možná má pod kloboukem zavírací nůž:

1. Bojovat s ní.
2. Začít vriskat a rvát si vlasy, aby viděla, že jsem ještě větší blázen a nenechám se zastrašit.
3. Představit se a získat další informace.
4. Nevšímat si jí.

Penny si naprosto očekávaně vybrala cestu nejmenšího odporu. Vyndala z tašky kosmetickou taštičku a zamířila rovnou do koupelny. Byla sotva veliká jako záchod. Hlavu jste si mohli umýt vsedě na míse, s hlavou strčenou do sprchového koutu. Penny položila taštičku na nádržku. Pak si uvědomila, že při spláchnutí by se na ni mohla dostat sprška něčeho nepěkného, a postavila ji na roh umývadla.

Z další tašky vyndala roli toaletního papíru, antimikrobiální sprchový závěs, držák na zubní kartáček, který dole neměl misticčku na odkapávající vodu, zbrusu novou podložku do sprchy a ručníky. Penny si všechno logicky uspořádala. Toaletní papír zavěsila tak, aby se odebíral seshora (zezdola je to pro vrahy).

Když skončila, vyšla z koupelny a zahájila bod tři. „Penelope Leeová, Penny,“ řekla a natáhla k dívce ruku.

Dívka vstala a tak dlouho se znechuceně dívala na Pennyinu

ruku, až ji spustila. Penny měla oči v úrovni jejích prsou (varianta číslo jedna by nebyla rozumná). „Mallory Sloane Kidderová,“ řekla a nepřestávala psát. „I když právě si měním jméno na Mallory Sloane. Z profesionálních důvodů.“

Mallory měla symetricky vyklenuté oční stíny, plné rty a špičaté metalické nehty. Penny netušila, o jaké profesi mluví.

„Herečka,“ řekla rázně Mallory Sloane, dříve Kidderová. Znovu se posadila a přehodila nohu přes nohu. Nehty jí zuřivě klapaly po displeji mobilu. „S nudnou Broadwayí jsem už úplně, ale úplně skončila.“

Penny přemýšlela, co znamená úplně, ale úplně skončit s nudnou Broadwayí. Zřejmě to se skutečnou Broadwayí v New Yorku nemělo nic společného. S dostatkem fantazie by se roh East César Chávez a Chicon dal považovat za nudnou Broadway.

„To je úžasný,“ opáčila Penny.

Mallory zvedla prst, aby dala najevo, že má počkat.

„To je Jude,“ řekla a nepřestávala psát. „Tvoje spolubydlicí.“

„Paráda.“

„Je to moje nejlepší kamarádka.“

Ťukyty ťuk, ťukyty ťuk.

„Už od šesti let.“

Penny obrátila oči v sloup. Udělala to rychle, aby jí takhle obryně nenakopala zadek.

„Děje se něco?“

Mallory znovu zvedla prst. Penny napadlo, kolik síly by asi musela vynaložit, aby jí ho natřikrát zlomila.

„Chce se s námi sejít v kavárně na Dragu.“

Musí existovat nějaké pravidlo, které zakazuje odcházet s neznámým člověkem na nějaké jiné místo. Vždyť její nová spolubydlicí a takhle nesnesitelná obryně mohly být „nejlepší kamarádka“ z nějakého fetišistického spolku, který se specializuje na sekání asijských dívek do karbanátků. Bylo to tak typické. Penny byla na koleji deset minut, a už hrála druhé housle.

„Jdeme.“ Mallory si začala sbírat své věci a pak se zadívala na váhající Penny.

„Hele, mají tam koblihy.“

Penny popadla batoh.

Mallory Sloane Kidderová byla sice kráva, ale její argument byl neprůstředný.